

на другъ разбойникъ старъ съ подписаний указъ..
Дано ми отреди Богъ тукъ да доживѣя
последнитѣ си дни — далечъ отъ родний край,
и никой моя гробъ, кжде е да не знай.

А М. Бѣлчева въ писмото си до Б. Пеневъ пише: „Пенчо умрѣ огорченъ отъ своето време. Сѣнката на скръбъ, която донесе отъ България, не слѣзе отъ лицето му!“

Вестъта за внезапния край на поета сепва равнодушното до тогава къмъ него българско общество. Устройватъ се траурни събрания, печататъ се съчувствени некролози и панигирични статии дори отъ люде, които сж се отнасяли безразлично къмъ него.

Презъ 1921 г. коститѣ му бидоха пренесени, заедно съ тия на Петка Тодоровъ, въ родната земя, тържествено опѣти въ черквата Св. Недѣля и заровени въ Софийскитѣ гробища.